

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi D. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 grudnia 2008 r., sygn. akt II C (...), wydanego w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko A. L.-M., (...) Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W. i A.(...) S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 11 grudnia 2008 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo D. W. w sprawie przeciwko A. L.-M. i (...) Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W. i A.(...) S.A. w W. o zapłatę.

We wniesionej skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z art. 471 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 września 2010 r.), skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego

postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

W sprawie była dopuszczalna apelacja, gdyż przedmiotem zaskarżenia jest orzeczenie sądu pierwszej instancji - Sądu Rejonowego. Skarżący wskazał jednak nie trafnie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe. Nie wyjaśnił więc z jakich względów strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych w toku instancji. Brak także wykazania, by w sprawie zachodził wyjątkowy wypadek oraz by doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W myśl art. 424⁸ § 2 *in fine* k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.